

Renteloven at ramme en Pæl gennem den. Men det kommer her, som i øvrigt, an paa, om man ikke derved, at man tager mere med end den blotte Nedsættelse af Rentefoden, lægger Hindringer i Vejen for Lovens Gennemførelse. Endvidere har man Domme for, at den Praksis skal anses forenelig med Renteloven, at Kurspapirer ved Laan i fast Ejendom modtages af Laantageren over deres Kurs og efter deres Paahdende, selv om dette langt overstiger Kursen, saaledes at Debitor i Virkeligheden modtager et mindre Laan end det, han forrenter og senere afbetaler. Men da nyere Domme synes at ville gaa i en anden Retning, tør man antage, at Domstolene selv ville finde Korrektiver mod den sidstnævnte Praksis, saa at der her er mindre Opfordring til at overveje, om man skulde oplage noget hertil sigtende i en ny Lov. — Jeg nævner disse Punkter som Genstand for Overvejelse af Hensyn til Forslagets videre Behandling i et Udvalg. Jeg vilde som sagt finde, at der kunde være al Anledning til at tage disse Punkter med, forudsat at man var sikker paa, at der ikke derved blev beredt Forslaget Banfælgeligheder med Hensyn til dets Gennemførelse.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning om det foreliggende Forslag. Den angaar Tallet $3\frac{1}{2}$ som den fremtidige Normalrente. Det lader sig ikke nægte, at det er et Tal, som ikke er bekendt for Beregningaer. Det er fra et Bogholder-Synspunkt en Rente, som ikke er ganske nem at haandtere; men jeg antager dog ikke, at man af Hensyn hertil vil kunne forsvare at vælge et andet Tal. Vilde man vælge Tallet 3,00, vilde det ganske vist være mere bekendt for Beregninger, men det vilde være et Tal, som vilde tage sig mindre godt ud i en almindelig Lov, der ikke uden streng Nødvendighed bør komme ind paa Decimaler.

Jeg skal hermed slutte, idet jeg anbefaler Lovforslaget til Tingets Velvilje; jeg tror, det kan siges med fuld Sandhed, at dette er et Forslag, som efter den økonomiske Situations hele Bestaafenhed er et selvfølgerigt Lovforslag. Jeg forudsætter, som alt antydet, at Forslaget vil blive drøftet nøjere i et Udvalg, og at det ved Forhandling med Ministeren vil blive overvejet, om der er Mulighed for at udvide Forslaget paa de Punkter, jeg har nævnt; men jeg gentager samtidig, at dette absolut maa være afhængigt af, at der ikke derved beredes Forslaget Banfælgeligheder paa dets Vej til Ophøjelse til Lov.

Indenrigsministeren (Hørring):
Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne

(N. S. Larsen) udtalte ved Fremføttelsen af dette Lovforslag, at det var en Forholdsregel, som gif ud paa at nedsætte den almindelige Rente her i Landet, og tilføjede tillige, at det praktiske Resultat for saa vidt nærmest vilde vise sig ved Ublaan i faste Ejendomme. Formaålet for Lovforslaget er altsaa at nedsætte Renten, som forudsættes i Djebliffet at være højere end $3\frac{1}{2}$ pCt., og Midlet til at opnaa dette, er da først og fremmest den Erklæring, som indeholdes i selve Lovforslaget, om, at Renten fremtidig skal være $3\frac{1}{2}$ pCt. Ved Siden deraf aabner man imidlertid Udsigt til, at Debitor for Ublaan i fast Ejendom kan erhverve Bevilling til at svare en højere Rente end $3\frac{1}{2}$ pCt., og fastholder det nu gældende System i saa Henseende, at denne Bevilling skal udleveres uden Betaling. Ved Forhandlingen om dette Lovforslag rejser sig da, forekommer det mig, først og fremmest det Spørgsmaal, om dette er en Forholdsregel, der er i Stand til at naa det Maal, man har sat sig, om det med andre Ord er muligt at bevirke en Nedsættelse af Renten derigennem, at man i en Lov deklarerer, at nu skal den være nedsat for Fremtiden. Til Bevarelsen af dette Spørgsmaal tror jeg, det vil være heldigt at se hen til den Historie, som Loven af 1855 har. Som det vil erindres, udtaler Loven af 1855, at den almindelige Rente for Ublaan i faste Ejendomme i Fremtiden skal være 4 pCt.; men Lovens egentlige Bestemmelse er imidlertid den, at Renten for andre Laan end Ublaan i faste Ejendomme i Fremtiden skal være fri. Dette er Lovens Hovedbestemmelse. At Renten for Ublaan i faste Ejendomme skulde være 4 pCt., var nemlig slet ikke noget nyt, det var ikke andet, end hvad der havde eksisteret i lange Tider, ikke blot fra Loven af 1813, men ogsaa tidligere end denne Lovbestemmelse. Derfor indeholdt Loven af 1855 ikke paa nogen Maade en Nedsættelse af Renten for Ublaan i faste Ejendomme; den fastholdt kun den Rente, der var gældende og havde været gældende i lange Tider. Men det skal erkendes, at Loven af 1855 havde et Formaal, der var beslægtet med at nedsætte Renten, idet den havde det Formaal at fastholde Renten for Ublaan i faste Ejendomme, som den var paa den Tid, og at fastholde de 4 pCt., selv om der ellers skulde fremkomme Grunde til, at denne Rente skulde stige. Midlet dertil var da selve Erklæringen om, at den almindelige Rente var 4 pCt., og i Forbindelse dermed et Bevillingssystem, der imidlertid afveg væsentlig fra det, vi nu kende, idet Bevilling til at svare højere Rente end den